

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 324/2010-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 21. septembra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť R. P., t. č. vo výkone trestu, zastúpeného advokátom JUDr. M. Š., M., pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky a práva na uloženie trestu výlučne na základe zákona podľa čl. 7 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Tdo 47/2009 z 29. apríla 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť R. P. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. augusta 2010 doručená sťažnosť R. P., t. č. vo výkone trestu (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. M. Š., M., pre namietané porušenie jeho práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 49 ústavy a práva na uloženie trestu výlučne na základe zákona podľa čl. 7 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských

práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Tdo 47/2009 z 29. apríla 2010.

Z obsahu sťažnosti okrem iného vyplýva:

„Dňa 29. 04. 2010 NS SR sp. zn. 2Tdo 47/2009 odmietol moje dovolanie podľa § 382 písm. c) tr. por., podané proti rozsudku OS Martin č. k. 2T 76/2004 zo dňa 30. 07. 2008 v spojení s uznesením KS v ZA 1 To 15/2009 zo dňa 14. 07. 2009, ktorými som bol uznaný vinným pre tr. čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. úč. do 31. 12. 2005 formou spolupáchateľstva, za čo mi bol uložený nepodm. Trest na 3 roky so zaradením do II. NVS. ...

Dovolanie bolo podané z taxatívnych dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. (rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku, alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia, správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.)

Dovolanie podané prostredníctvom môjho obhajcu, bolo odôvodnené riadne a zrozumiteľne. Podrobne a logicky bolo uvedené, aké nesprávne zákonné ustanovenie súdy v mojej tr. veci aplikovali pri rozhodnutí o mojej vine...

Podľa môjho názoru NS SR, nevenoval dostatočnú starostlivosť preskúmaniu dovolania a jeho obsahu, a toto odmietol skôr alibisticky, použijúc výklad rozsahu prieskumného oprávnenia, skôr z dôvodu akéhosi nezájmu.

Zdá sa mi odporujúce samotnému zákonu, keď NS SR, výklad taxatívneho dôvodu dovolania § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., používa bez riadneho preskúmania zdôvodnenia dovolania a odkazuje len na samotné odôvodnenia rozsudku a s ním spojeného uznesenia KS. ...

Keďže konaním pred OS a KS neboli odstránené nedostatky k správne posúdeniu veci a k určaniu správnej kvalifikácie tr. činu, bolo možné využiť iba dovolanie, pretože obnovou konania, nie je možné naprávať porušenie zákona.

Podľa odôvodnenia uznesenia NS SR, potom nemá zmysel podávať dovolanie podľa písm. i), ak OS alebo KS vo svojich rozhodnutiach výslovne neuvedú, že kvalifikáciu tr. činu určili zle (chybne) a napriek nesprávnosti, ju ponechávajú. NS SR ďalej v podstate uvádza,

že ak bolo naplnené znaky skutkovej podstaty tr. činu podvodu podľa § 250, tak je úplne jedno, či súd odsúdi páchatel'a v prvom odseku, alebo v treťom.

Namietal som nesprávne právne posúdenie zisteného skutku a nesprávne použitie hmotnoprávneho ustanovenia, spočívajúce v skutočnej škode, ktorá mohla poškodenému preukázateľne vzniknúť.

Domnievam sa, že NS SR v predmetnom uznesení použil mimoriadne reštriktívny výklad predmetných ustanovení tr. por. o dovolaní a odmietnutie dovolania odôvodnil tým, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1, písm. i). ...

Ďalej poukazujem na skutočnosť, že v danom prípade, je nutné použiť teleologický výklad, nakoľko ustanovenie Tr. por. o správnom použití kvalifikácie tr. činu, má vplyv na generálnu prevenciu, slobodu jednotlivca a jej obmedzenie výlučne zákonným spôsobom a preto, musí byť vykladané prísne v súlade s účelom, na ktorý je takéto ustanovenie zaradené v Tr. por., a tiež, v súlade so znením Ústavy SR a medzinárodných dokumentov. ...

Nemôžem ani súhlasiť s pripomienkou NS, v ktorej uvádza, že v rozsudku súdu prvého stupňa, bola škoda ustálená výškou tržnej hodnoty toho, o čo poškodený prišiel. OS pri ustálení škody, nechal do úvahy relevantné dôkazy, o nesprávnych skutkových zisteniach a zamietal ich. KS nereagoval na dôvodnosť odvolania, ktoré bolo prostredníctvom môjho obhajcu veľmi podrobne zdôvodnené a KS nič nebránilo tieto dôkazy vykonať k náležitému zisteniu tr. činu a spravodlivému potrestaniu páchatel'ov. KS iba odkazoval uznesením na rozsudok OS a teda, postup revízie úplne zlyhal, čím mám opodstatnenú pochybnosť o spravodlivosti. KS ani neprekázalo, že v mojom prípade absentovala pohnútka pre spáchanie tr. činu a k predmetnému činu, mi túto pohnútku sám v podstate v odôvodnení doložil.“

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd prijal jeho sťažnosť na ďalšie konanie a aby v náleze vyslovil:

„Najvyšší súd SR v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tdo 47/2009, porušil základné právo sťažovateľ'a, na súdnu ochranu, zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, čl. 48 Ústavy SR a právo uloženia trestu na základe zákona, zaručené v čl. 7 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Uznesenie NS SR sp. zn. 2 Tdo 47/2009 zo dňa 29. 04. 2010, sa zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.

Sťažovateľovi Ústavný súd SR priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 12.000,- € (slovom dvanásťtisíc EUR), ktoré mu je NS SR povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

NS SR, je povinný zaplatiť náhradu trov konania na účet právneho zástupcu sťažovateľa, podľa záverečného vyčíslenia, a to, do tridsiatich dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné náležitosti návrhu podľa § 20, ako aj osobitné náležitosti sťažnosti podľa ustanovenia § 50 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V prvom rade považoval ústavný súd za podstatné ustáliť, že sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 49 ústavy, ako aj práva podľa čl. 7 ods. 1 dohovoru. Sťažovateľ zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom v petite sťažnosti označil namiesto čl. 49 ústavy základné právo podľa čl. 48 ústavy, hoci z kontextu a odôvodnenia sťažnosti jednoznačne vyplýva, že sťažovateľ mal na mysli čl. 49 ústavy, ktorého podstatu spomenul v úvode časti sťažnosti označenej „II. (porušenie ústavnosti)“. Ústavný súd mal preto bez pochybností za preukázané, že sťažovateľ namietal čl. 49 ústavy, a nie základné právo podľa čl. 48 ústavy. Totiž obsahom základného práva podľa čl. 48 ústavy je jednak garancia pre každého, aby nebol odňatý svojmu zákonnému sudcovi (čl. 48 ods. 1 ústavy), a jednak v odseku 2 tohto článku garancia pre každého, aby jeho vec bola verejne prerokovaná bez zbytočných prietáhov, v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Pritom z obsahu sťažnosti nevyplývajú žiadne skutočnosti, na základe ktorých by mohol ústavný súd preskúmať napadnuté uznesenie či postup najvyššieho súdu z hľadiska dodržania záruk podľa čl. 48 ods. 1 a 2 ústavy. Ústavný súd preto ani nepovažoval za potrebné vyzývať sťažovateľa na odstránenie spomínaného nedostatku podania a bez ďalšieho považoval označenie základného práva podľa čl. 48 ústavy (namiesto čl. 49 ústavy) v petite sťažnosti za chybu v písaní.

Sťažovateľ v sťažnosti tvrdil, že porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 49 ústavy a práva podľa čl. 7 ods. 1 dohovoru namietaným postupom a uznesením najvyššieho súdu vidí v tom, že dovolací súd neprejavil záujem preskúmať dôvody, ktoré špecifikoval v dovolaní proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 To 15/2009 zo 14. júla 2009. Sťažovateľ vyslovil názor, že z uznesenia najvyššieho súdu v podstate vyplýva, že ani nemá zmysel podávať dovolanie,

ak krajský súd a súd prvého stupňa výslovne vo svojich rozhodnutiach neuvedú, že právnu kvalifikáciu skutku určili nesprávne. Okrem toho sa sťažovateľ nestotožnil s názorom najvyššieho súdu v otázkach určenia výšky škody spôsobenej trestným činom. Sťažovateľ zároveň prejavil nesúhlas s „reštriktívnym výkladom“ zákonných ustanovení príslušnej právnej normy zo strany najvyššieho súdu, ktorý v uznesení vyslovil, že v prípade sťažovateľa nie sú dané dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 49 ústavy len zákon ustanoví, ktoré konanie je trestným činom a aký trest, prípadne iné ujmy na právach alebo majetku možno uložiť za jeho spáchanie.

Podľa čl. 7 ods. 1 dohovoru nikoho nemožno odsúdiť za konanie alebo opomenutie, ktoré v čase, keď bolo spáchané, nebolo podľa vnútroštátneho alebo medzinárodného práva trestným činom. Takisto nesmie byť uložený trest prísnejší, než aký bolo možné uložiť v čase spáchania trestného činu.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh ústavný súd zistil, že rozsudkom Okresného súdu Martin (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 2 T 76/2004 z 30. júla 2008 bol sťažovateľ uznaný za vinného zo spáchania trestného činu podvodu formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 a § 250 ods. 1 a 3 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 (ďalej len „Trestný zákon“), za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 3 roky podľa § 250 ods. 3 Trestného zákona, pričom na výkon tohto trestu bol v súlade s § 39a ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradený do II. nápravno-výchovnej skupiny. V odôvodnení rozsudku okresný súd podrobne zdôvodnil, aké dôkazy usvedčovali sťažovateľa zo spáchania tohto skutku, pričom zdôraznil, že tieto dôkazy do seba vzájomne zapadajú, nadväzujú na seba a dopĺňajú sa, a tak tvoria akúsi ucelenú reťaz, ktorá sťažovateľa a ďalšieho obžalovaného usvedčuje zo spáchania protiprávnej činnosti. Okrem toho okresný súd poukázal aj na obranu sťažovateľa a v ďalšej časti odôvodnenia svojho rozhodnutia rozviedol úvahy o tom,

prečo bolo konanie sťažovateľa kvalifikované ako trestný čin podvodu formou spolupáchateľstva, a zároveň prezentoval aj svoje názory v otázkach ukladania trestu, pričom sa vyjadril aj k tomu, z akého dôvodu nebolo rozhodnuté o náhrade škody samostatným výrokom.

Proti prvostupňovému rozsudku podal sťažovateľ odvolanie, a to jednak sám, ako aj prostredníctvom svojho obhajcu.

O odvolaní rozhodol krajský súd uznesením č. k. 1 To 15/2009-599 zo 14. júla 2009 tak, že ho zamietol.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia vo významnej miere poukázal na podstatu argumentov sťažovateľa a jeho obhajcu proti napadnutému rozsudku okresného súdu a konštatoval, že preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov tohto rozsudku, ako aj správnosť konania, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné. Krajský súd konštatoval, že okresný súd v súlade s výsledkami dokazovania správne zistil skutkový stav, správne posúdil skutok ako trestný čin podvodu formou spolupáchateľstva a po odvolaní sa na dôvody rozhodnutia okresného súdu vyslovil, že výrok o vine považuje za správny. Okrem toho krajský súd podrobne rozobral aj problematiku spolupáchateľstva a konanie sťažovateľa ako spolupáchateľa súdenej trestnej činnosti. Odvolací súd súčasne zaujal stanovisko aj k uloženému trestu, ktorý považoval za adekvátny, v súlade so zákonom a hlavne nevyhnutný z hľadiska generálnej prevencie. Krajský súd sa vyjadril aj k napadnutému výroku okresného súdu o zaradení sťažovateľa do II. nápravovýchovej skupiny, pričom v tejto súvislosti poukázal na to, že v posledných desiatich rokoch sa sťažovateľ nachádzal vo výkone trestu odňatia slobody, a to za spáchanie úmyselného trestného činu. V závere svojho rozhodnutia sa krajský súd stotožnil aj s názorom okresného súdu v otázke nároku na náhradu škody.

Proti uzneseniu krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku účinného od 1. januára 2006 (ďalej len „Trestný poriadok“). V dovolaní sťažovateľ argumentoval tým, že ide o nesprávne právne posúdenie

zisteného skutku, ako aj o nesprávne použitie hmotnoprávneho ustanovenia. Tvrdil, že orgány činné v trestnom konaní a ani súdy sa nezoberali tým, či malo ísť o vlastníctvo bytu alebo nájom bytu, ktorý poškodenému nezabezpečil. Podľa názoru sťažovateľa vo veci konajúce súdy nemali úplne za preukázanú existenciu príslubu poskytnutia bytu poškodenému, čo bolo kľúčovou otázkou vo vzťahu k naplneniu znakov skutkovej podstaty trestného činu podvodu, hlavne úmyslu uvedenia poškodeného do omylu. Sťažovateľ taktiež namietal výšku spôsobenej škody, od čoho sa odvíjala kvalifikácia skutku ako podvodu formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 a § 250 ods. 1 a 3 Trestného zákona.

O dovolaní rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 2 Tdo 47/2009 z 29. apríla 2010 tak, že ho podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Z relevantnej časti odôvodnenia rozhodnutia najvyššieho súdu vyplýva:

„Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu v zákone výslovne uvedených procesných a hmotnoprávnych chýb, nie však na revíziu skutkových zistení urobených súdmi prvého alebo druhého stupňa. ...

Preto pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o existencii dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy prvého a druhého stupňa.

Podstatou správnej právnej kvalifikácie je, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní (ktorých správnosť a úplnosť dovolací súd nemôže hodnotiť) bol podradený pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad odôvodňuje naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por.

V predmetnom prípade obvineného R. P. skutok uvedený vo výroku rozsudku súdu prvého stupňa, ktorý najvyšší súd považuje zo zákona za nemenný, mohol byť a aj správne bol posúdený ako trestný čin podvodu spáchaný v spolupáchateľstve podľa § 9 ods. 2, § 250 ods. 1 a odsek 3 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005.

Dovolanie obvineného sa v skutočnosti zaoberá skutkovými otázkami, a to jednak spochybňovaním toho, že by obvinený R. P., spolu s ďalšími obvinenými, uviedol poškodeného do omylu. To je predovšetkým otázka skutková, ktorá bola predmetom dokazovania. Tým sa nemôže dovolací súd zaoberať. V ďalšej časti dovolania opäť na

základe iných predstáv o skutkových záveroch obvinený hodnotí záver súdov o právnej kvalifikácii skutku ako nesprávny a vychádza z toho, že výška spôsobenej škody mala byť ustálená v menšom rozsahu, a preto mala byť použitá miernejšia právna kvalifikácia.

Pripomenúť treba, že v rozsudku súdu prvého stupňa bola škoda ustálená výškou tržnej hodnoty toho o čo poškodený prišiel v dôsledku podvodného konania obvinených a síce o hodnotu členského podielu pri užívaní trojizbového družstevného bytu, z ktorého sa na základe prevodu členských práv na inú osobu vystaňoval, čo predstavovalo 370 000,- Sk, ako to ustálil okresný súd.

Bolo by nesprávne pri trestnom čine podvodu vychádzať z hodnoty toho čo páchatel sľúbil zadovážiť, no nesplnil to, lebo už na začiatku mal podvodný úmysel, keďže R. D. nemal vo vlastníctve a ani v užívaní obvinenými sľúbený jednoizbový byt, ale treba brať za rozhodujúce to, o čo bol poškodený reálne podvedený, a to boli jeho členské práva spojené s užívaním trojizbového družstevného bytu.“

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolací súd na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania veci, odmietne dovolanie, ak je zřejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371.

Ústavný súd pri svojom rozhodovaní vychádza z toho, že primárnou úlohou v konaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ústavy nie je podávať výklad právnych predpisov, ktoré všeobecný súd v dotknutom konaní pred ním aplikuje. Za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd je na prvom mieste zodpovedný všeobecný súd. Výklad legislatívneho textu právnej normy a jeho uplatnenie všeobecným súdom musí byť v súlade s ústavou (čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy) a ústavný súd iba posudzuje, či príslušný výklad právnej normy aplikovanej v konkrétnych okolnostiach prípadu (v danej veci ustanovení § 368 a nasledujúcich Trestného poriadku týkajúcich sa mimoriadneho

opravného prostriedku – dovolania) je racionálne akceptovateľný alebo či nie je popretím jej účelu, podstaty a zmyslu (obdobne III. ÚS 215/2010).

Z obsahu napadnutého uznesenia najvyššieho súdu jasne vyplýva, z akého dôvodu najvyšší súd dovolanie sťažovateľa odmietol. Ústavný súd sa nestotožňuje s námietkami sťažovateľa o alibistickom prístupe najvyššieho súdu alebo o jeho nezáujme na základe dôvodov dovolania preskúmať uznesenie krajského súdu. Podľa názoru ústavného súdu najvyšší súd dostatočne zreteľne poukázal na svoju pozíciu v rámci dovolacieho konania, keď konštatoval, že jeho úlohou je náprava v zákone výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných chýb, nie však revízia skutkového stavu. Je nepochybné, že sťažovateľ namietal skutkové zistenia spočívajúce v ustálení toho, či a akou formou sa dopustil protiprávneho konania. Taktiež namietal určenie výšky škody, ktorá nastala na objekte v dôsledku spáchania trestného činu podvodu a od ktorej sa potom odvíjala prísnejšia právna kvalifikácia skutku, a tým aj vyššia sankcia. Najvyšší súd sa v tomto ohľade stotožnil s názorom okresného súdu, že táto škoda bola daná trhovou hodnotou toho, o čo poškodený v dôsledku protiprávneho konania sťažovateľa prišiel, a teda o hodnotu členského podielu pri užívaní trojizbového bytu. Podľa názoru ústavného súdu najvyšší súd zaujal k dôvodom sťažovateľovho dovolania relevantný právny názor, keď konštatoval, že tieto nemožno subsumovať pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Ústavný súd vychádzajúc z citovanej judikatúry, obsahu námietok sťažovateľa, ako aj z odôvodnenia rozhodnutia najvyššieho súdu dospel k záveru, že napadnuté uznesenie treba kvalifikovať ako ústavne konformné a zlučiteľné s obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Ústavný súd zároveň dodáva, že namietané rozhodnutie najvyššieho súdu v žiadnom ohľade nevykazuje znaky svojvôle. Naopak, závery najvyššieho súdu vyslovené v označenom rozhodnutí je potrebné charakterizovať ako logické a úplne legitímne.

Odôvodnenie namietaného uznesenia najvyššieho súdu tak predstavuje dostatočný základ pre jeho výrok, lebo najvyšší súd v potrebnej miere vysvetlil, na základe akých

právnych úvah rozhodol. Ústavný súd preto konštatuje kvalitu odôvodnenia rozhodnutia v súlade s limitmi čl. 46 ods. 1 ústavy (obdobne III. ÚS 215/2010).

Článok 49 ústavy neobsahuje garanciu konkrétneho základného práva alebo slobody, ale je ústavným princípom, ktorý umožňuje len zákonodarcovi, aby ustanovil, ktoré konanie je trestným činom a aký trest, prípadne ujmy na právach alebo majetku možno uložiť za jeho spáchanie. Z tohto princípu vyplýva subjektívne právo osoby, aby mohla byť trestne postihnutá spôsobom ustanoveným zákonodarcom len za konanie, ktoré ustanoví ako trestný čin iba zákonodarca (napr. III. ÚS 61/01, III. ÚS 107/08). Vo vzťahu k právu podľa čl. 7 ods. 1 dohovoru je potrebné uviesť, že je zárukou toho, aby osoba bola odsúdená len za taký skutok, ktorý je v súlade s vnútroštátnym právom či medzinárodnými normami považovaný za trestný čin, pričom za spáchanie skutku nemožno takejto osobe uložiť trest prísnejší, než aký bolo možné uložiť v čase jeho spáchania.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatuje, že v danom prípade neboli zistené žiadne porušenia zákona, ktoré by signalizovali možnosť porušenia čl. 49 ústavy a práva podľa čl. 7 ods. 1 dohovoru, pretože sťažovateľ bol stíhaný a odsúdený za trestný čin podvodu formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 a § 250 ods. 1 a 3 Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku, ku ktorému došlo koncom roka 2001, bol mu uložený trest odňatia slobody v trvaní 3 rokov, teda v medziach trestnej sadzby aktuálnej v čase spáchania trestného činu (§ 250 ods. 1 a 3 Trestného zákona – trest odňatia slobody od 1 až do 5 rokov), a v súlade so zákonnými predpokladmi bol na výkon trestu zaradený do II. nápravno-výchovnej skupiny [§ 39a ods. 2 písm. b) Trestného zákona], pretože bolo zistené, že v období posledných 10 rokov bol vo výkone trestu odňatia slobody za spáchanie úmyselného trestného činu.

Ústavný súd teda nezistil príčinnú súvislosť medzi namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 49 ústavy a práva podľa čl. 7 ods. 1 dohovoru postupom a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tdo 47/2009 z 29. apríla 2010.

Ústavný súd taktiež nezistil zo strany najvyššieho súdu taký výklad a aplikáciu právnych noriem, ktoré by mohli vyvolať účinky nezlučiteľné s obsahom označených práv. To, že dovolací súd nerozhodol v súlade s očakávaním sťažovateľa, ešte neznamená, že došlo k porušeniu zásad spravodlivého procesu.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd sťažnosť už na predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na to, že ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa v nej nastolenými.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. septembra 2010